

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 26 Σεπτεμβρίου 1949 (Π.Ο.Η.) "Έτος β'. 'Αριθ. 72—Τιμή Φύλλου Δραχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ "Ο 'Επίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δραχ. 7.000—"Ετησία δραχ. 12.000 "Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 2.50—"Ετησία δολ. 5
Γραφεῖα : "Οδὸς Χαλκοκονδύλη 7—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

"ΠΟΙΗΣΕΙ ΚΥΡΙΟΣ ΚΡΙΜΑ ΤΟΙΣ ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΟΙΣ,,

Εἶναι ἀδύνατον νὰ εὐημερήσῃ ἓν Κράτος, ὅταν οἱ Νόμοι τοῦ δὲν εἶναι δίκαιοι. Τὸ νόμιμον πρέπει νὰ εἶναι καὶ δίκαιον, διότι ἂν τὸ νόμιμον εἶναι ἄδικον, τότε καταντᾷ ἀνεφάρμοστον καὶ ὁ καθεὶς αἰσθανόμενος τὴν ἀδικίαν τοῦ νομίμου αὐθαιρέτως, τὸ καταπατᾷ. Διότι ἐν τῇ τηρήσει τῶν νομίμων, ὁ ἄνθρωπος παρακινεῖται καὶ ἐκ τῆς ἰδίας συνειδήσεως, ἢ ὅποια τὴν ἀδικίαν οὐδέποτε συνιστᾷ, οὔτε εὐκόλως παραδέχεται. "Όταν μάλιστα τὸ κατ' ἀνθρώπους νόμιμον εἶναι καὶ ἀντίθεον, τότε τὸ «*Πειθαρχεῖν Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*» εἶναι οὐ μόνον δίκαιωμα ἀλλὰ καὶ καθήκον παντὸς εὐσυνειδήτου καὶ φιλοθέου ἀνθρώπου.

"Ο ἄγων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν παράταξεως ἀπὸ 25ετίας διεξάγεται μετὰ πολλῶν κόπων καὶ θυσιῶν, συνίσταται δὲ εἰς τὴν ἀκριβῆ καὶ πιστὴν τήρησιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων, τῶν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων θεσπισθέντων.

Σχετικῶς ἐδόθησαν πλεῖστοι ὅσαι ἐξηγήσεις καὶ ἐγράφησαν πλεῖστοι ὅσαι μελέται, πρὸς διαφώτισιν τῶν ἀγνοούντων καὶ πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῶν συκοφαντούντων, ἵνα ἀποδειχθῇ ὅτι σκοπὸς τοῦ διεξαγομένου ὑπὸ τῆς παρατάξεως ἡμῶν ἀγώνος δὲν εἶναι ἀποκλειστικῶς *ἡμερολατρικὸς*, διότι τότε θὰ ἤμεθα μωροὶ καὶ ἀμύητοι καὶ εἰς τὰς στοιχειώδεις γνώσεις τῆς Χριστιανικῆς Κατηχήσεως, ἥτις διδάσκει, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι «*ἐὶς ὃς καὶ χρόνος ἀπερίγραπτος ἐν παντί δὲ καιρῷ καὶ πάσῃ ᾧρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος*».

Ἄλλὰ σκοπὸς τοῦ διεξαγομένου τούτου ἱεροῦ ἀγώνος εἶναι ἡ μὴ παρέκκλισις τῶν ἀρχήθεν παραδεδομένων καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας φυλαττομένων καὶ τηρουμένων Συνοδικῶν Δια-

τάξεων, ἐπὶ τῶν πιστευτέων καὶ πρακτέων.

"Ότι δὲ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἡμερολόγιον, ἀποτελεῖ ὑπόθεσιν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον ἐξ ἐπόψεως ἐκκλησιαστικῆς καὶ Κανονικῆς, τοῦτο διὰ πολλῶν μέχρι τοῦδε ἐξηγήσαμεν, ὥστε οἱ μὲν τυχόν ἀγνοοῦντες νὰ λάβωσι τὴν ἐπὶ τούτου ὀρθὴν γνῶσιν, οἱ δὲ καταφρονοῦντες τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν.

Ποῖαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, ἂν ἀνοίξῃ τις καὶ μελετήσῃ δὲν θὰ πληροφηθῇ ὅτι τὸ ἡμερολόγιον ἀπετέλεσε ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐπανελημμένως ἀπασχόλησε τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ ὅτι Συνοδικῶς ἀπεκρυσταλλώθη ἡ διαγνώμη, ὅτι ἐὰν τὸ ἡμερολόγιον ἀποτελῇ διὰ τὴν μαθηματικὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν κοσμικὴν ζωὴν καὶ τὴν Πολιτείαν ὑπόθεσιν καθαρῶς χρονομετρικὴν, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὅμως ἀποτελεῖ ὑπόθεσιν Κανονιολογικὴν, μεγίστην σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν θεῖαν λατρείαν, ἥτις ὁμοιόμορφως καὶ ταῦτοχρόνως ὑπὸ πασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐκδηλουμένη διατρανοῖ τὸ ἐνιαῖον Αὐτῶν καὶ ἀμέριστον ἐν τῇ πίστει, κατὰ πρᾶξιν καὶ θεωρίαν;

Ποῖος μελετητὴς καὶ ἀμερόληπτος ἐρευνητὴς τῶν Ἱστορικῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐρωτώμενος δὲν παραδέχεται καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία διὰ τοὺς μεταρρυθμιστάς τῆς ἐορτολογικῆς παραδόσεως ἐξεφώνησε διὰ Τριῶν Πανορθόδοξων Συνόδων *Ἀπορισμὸς καὶ Ἀναθίματα*, συμβουλευσασα τὰ τέκνα αὐτῆς, ὅπως «*ἀποφεύγουν πάντα νεωτερισμὸν ἐν τῇ παραδοθείσῃ λατρείᾳ ὡς ὑπαγόμενα τοῦ Διαβόλου*»;

Ποῖος δὲ δὲν βλέπει σήμερον μετὰ λύπης μετὰ τὴν διαπραχθεῖσαν ἐορτολογικὴν μεταρρύθμισιν τὰς ὀλεθρίας συνεπείας, τὰς ὁποίας αὕτη ἔσχεν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς Ἐκκλησίας εὐρυθμίαν καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν τῶν Ὁρθόδο-

ξων Χριστιανῶν Πολιτεῖαν, διαχωρισθέντων εἰς δύο ἐκκλησιαστικὰς παρατάξεις ἀλληλοπροκαλουμένας καὶ ἀλληλοεγκαλουμένας;

Καὶ ἐνῷ τὸ ἀπειλούμενον ἐκ τῆς καινοτομίας «*παγκόσμιον σκάνδαλον*» καλῶς προγνωσθὲν ὑπὸ τοῦ ὄντως, κλήσει καὶ πράγματι, Τρανοῦ ἐκείνου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β', ἐπρεπεν οἱ σύγχρονοι Ταγοὶ τῆς Ἐκκλησίας νὰ προλάβωσιν ἢ τοῦλάχιστον γινόμενον νὰ καταπαύσωσι πρὸς ἔνωσιν τῶν διαχωρισθέντων Χριστιανῶν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς διασπασθείσης ἐνότητος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ὁμοδόξων ἑκασταχοῦ Ἐκκλησιῶν, τῶν μὴ ἀποδεξαμένων τὴν καινοτομίαν, διὰ τῆς ἐπανόδου εἰς τὸ ἐκ παραδόσεως ἐορτολογικὸν καθεστῶς· καὶ ἐνῷ ἀπὸ 25ετίας ἡ ἀνοιχθεῖσα αὕτη ἐκκλησιαστικὴ πληγὴ ὁσημέραι ἐπεκτείνεται ἀπειλοῦσα τὴν γενικὴν κατὰ βρωσιν τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, δυστυχῶς καὶ ὥς μὴ ὤφειλεν, οὐδεμία κατανόησις ὑπάρχει τόσον ἐκ μέρους τῶν Κρατικῶν, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχόντων.

Θόρυβος δημοσιογραφικὸς πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο καὶ ἐγράφη ὅτι ἡ Διοικοῦσα Σύνοδος τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας σκέπτεται νὰ διευθετήσῃ τὸ «Παλαιοημερολογικόν» ζήτημα, ἐρχομένη εἰς συνεννόησιν μετὰ τῆς «*συντηρητικῆς μερίδος*» τῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Σεβ. Πρ. Φλωρίνης τελούντων Παλαιοημερολογιτῶν, κατόπιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ματθαίου συνεχιζομένης χειροτονίας ψευδοεπισκόπων. Εἰς τὸν δημιουργηθέντα τοῦτον θόρυβον ἡμεῖς ἐθεωρήσαμεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν τὰς ἀπόψεις μας, διότι πλέον ἢ ἅπαξ διευτώσαμεν τοὺς ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἐνωθώμεν μετὰ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Κατὰ καθήκον ποιμαντορικὸν δὲ μόνον ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς ἐξέδωκε τὴν εἰς ἄλλην στήλην τοῦ παρόντος δημοσιευομένην ἐγκύκλιον, εἰς τὴν ὅποیان καθαρῶς σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως δηλοῦται ὅτι: "Ἡ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία δέον νὰ ἐπανέλθῃ καλῶς ὅθεν ἐξῆλθε κακῶς, ἀποκαθιστῶσα τὴν ἐορτολογικὴν παράδοσιν, ὅπερ μετὰ θέρμης ψυχῆς εὐχόμεθα καὶ ποθοῦμεν, καὶ τότε εὐχαρίστως θὰ ἐνωθώμεν μετ' αὐτῆς μὴ ὑπάρχοντος πλέον λόγου Κανονικοῦ δικαιολογοῦντος τὴν διάστασιν ἡμῶν καὶ αὐτῆς, "Ἡ, ἂν αὕτη δὲν θέλει νὰ ἀντιληφθῇ τὴν πλάνην καὶ παρεκτροπὴν τῆς, ἅς ἀφήσῃ ἡμᾶς ἡσύχους καὶ ἀνενοχλήτους ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν καθηκόντων καὶ ἅς παύσῃ εἰσηγουμένη εἰς τὴν Πολιτεῖαν μέτρα ἀντισυνταγματικά καὶ ἀνελεύθερα ἐναντίον ἡμῶν διότι τὰ ἀναφυόμενα Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα ἐπιλύονται διὰ Συνόδων ἀπὸ κοινοῦ ὅφ' ὧν τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ οὐχὶ διὰ βίας καὶ διωγμῶν τῇ ἐπεμβάσει τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία ἔχει νὰ μᾶς διδάξῃ πλεῖστα ὅσα γεγονότα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ βία καὶ ὁ ἐξαναγκασμὸς τῆς Κοσμικῆς Ἀρχῆς

οὐδέποτε ἔπεισε ἀνθρώπους νὰ ἀσπασθῶσι θρησκευτικὰς δοξασίας ἀντιτιθεμένας εἰς τὴν συνείδησιν αὐτῶν. Ἡ δὲ γνησία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία οὐδέποτε μετῄληθε πιεστικὰ μέτρα διὰ νὰ διαφωτίσῃ, διότι πίστις ἀναγκαστικὴ οὔτε σταθερά, οὔτε ἀξιόμισθος εἶναι.

Καὶ ὅπερ προκαλεῖ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν εἶναι ὅτι ἐνῷ σήμερον πλῆθος ξένων ἐτεροδόξων προπαγανδιστῶν λυμαίνεται τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, καὶ ἐνῷ δολίως καθ' ἡμέραν ἀποσπῶνται πλεῖστα ὅσα τέκνα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας μας, ἵνα ριφθῶσιν εἰς τὰς ψυχολέθρους ἀβύσσους τῶν διαφόρων ἀντιχριστιανικῶν καὶ ἀντορθοδόξων συννομισιῶν, ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία περὶ αὐτῶν ἀδιαφοροῦσα ὅλην τῆς τὴν προσπάθειαν καὶ ὅλην τὴν ἰσχὺν διαθέτει ἐναντίον τῆς ὑγιεστερᾶς μερίδος τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παράταξις ἡμῶν.

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰς διαπραττομένας ἀντικανονικότητας ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ματθαίου, διὰ ταύτας ἡ εὐθύνη ἀμέριστος καταλογιστέα εἰς τὸν δράστην καὶ τοὺς ὁμοτρόπους αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ, ὅτι τὴν ἀφορμὴν πρὸς δημιουργίαν ὧν αὐτῶν τῶν ἀτόπων καὶ ἀντικανονικῶν πράξεων ἔδωκεν ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, ἥτις ἐὰν ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐνότητα τοῦ λαοῦ τῆς ἐν τῷ πλαιοῖ τῶν ἱερῶν παραδόσεων πᾶσα ἐκ μέρους τοῦ Ματθαίου καὶ εἴ τινος ἄλλου ἀχαλινώτου θρησκευοκαπήλου αὐθαίρεσις μοιραῖος θὰ καταπαύσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, ἐξ ὧν δυστυχῶς, προήλθε ἡ Ματθαϊκὴ φανερία θὰ ἡδυνάμεθα διὰ Κανονικῶν ληφθεισομένων μέτρων νὰ περιορίσωμεν ἂν μὴ πλήρως ἐξαφανίσωμεν πᾶσαν ἐκνομον καὶ ἄθεσμον δρᾶσιν αὐτῆς, ἂν ἐτυγχάνωμεν ἐλευθέρας κινήσεως καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀνασυγκροτήσεως.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ Ματθαϊκὴ παρασυναγωγὴ *ἐξευρίσκει τρόπους καὶ διαθέτει μέσα*, ὥστε ἐλευθέρως νὰ δρᾷ ὑπὸ τὴν ἀπροσχημάτιστον ἀνοχὴν τῶν Κρατικῶν ἀρχῶν, τὰ ὑβρεολόγια δὲ ἐντυπα αὐτῆς νὰ κυκλοφοροῦν ἐλευθέρως καὶ με *συστάσεις μάλιστα Ὑπουργικῶν Ἐγκυκλίων*. Καὶ ταῦτα οὐχὶ ἀσκόπως λαμβάνουν χώραν.

Ἰσως ὑστεροβούλως ἡ Ματθαϊκὴ ἀσυνδοσία ἐνισχύεται ὑπὸ τῶν κρατούντων, ἵνα ἐξακολουθούντων τῶν ἀθέσμων καὶ παρανόμων ἔργων αὐτῆς καταπέσῃ εἰς τὴν κοινὴν Ὁρθόδοξον συνείδησιν, καὶ ἀποδειχθῇ ὡς ἱεροκάπηλος ὁ ἱερός ἡμῶν ὑπὲρ τῆς πατρῆας εὐσεβείας ἀγών, ἀδικηθῶσι δὲ οὕτω καὶ ὅσοι ἐξ ἀγνῆς καὶ ἀκραιφνοῦς πίστεως καὶ εὐλαβείας πρὸς τὰ αἰωνώβια θέσμια τῆς Ἐκκλησίας ἐμμένουσιν ἐν τῇ ἀκριβῇ καὶ ἀπαρασάλευτῳ τηρήσει αὐτῶν.

Ἐν πάσει ὅμως περιπτώσει, εἴτε ὑπὸ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, εἴτε ὑπὸ τῆς Ματθαϊκῆς Ἱεροκαπηλείας ἡ ἡμετέρα «συντηρικὴ» ἐκκλησιαστικὴ παράταξις βάλλεται συκοφαντεῖται καὶ πολεμεῖται, διὰ ταύτης μὲν ἐσωτερικῶς δι' ἐκείνης δὲ ἐξωτερικῶς, ἐκ μέρους ἡμῶν θὰ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΚΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΦΕΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας
κ. Χριστοφόρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου Τελευταίου.)

Ἐφρόνουν, ὅτι πασχάλιον καὶ ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον καθώρισαν καὶ ἐχρησιμοποίησαν οἱ πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ μετὰ τούτους πᾶσα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, δὲν ἐδικαιούτο νὰ περιφρονήσωσιν, ἐνῶ οἱ νεοημερολογιακοί, ἐπαυρόμενοι εἰς τὰ ἑκατομύριά των, (ἀμφίβολα ἄλλως τε ἑκατομύρια, διότι τὰ τρία τῆς Ἀνατολῆς Πατριαρχεῖα μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν Ρωσίας καὶ Σερβίας πάντως ὑπερτεροῦσι κατ' ἀριθμὸν), μακρὰν παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ ὑπολογισμοῦ, ἡσέβησαν πρὸς αὐτό.

Οἱ νεοημερολογιακοὶ ἐν τούτοις, ἀναζητοῦντες μίαν οἰανδήποτε δικαιολογίαν τοῦ πραξικοπήματός των, ἐνεθυμήθησαν τὴν ὑπὸ τριῶν μόνον Ἐκκλησιῶν ληφθεῖσαν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα περὶ ἀναβαπτισμοῦ ἀποφασιν, καθὼς καὶ τὴν ἄλλην κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἄλλων τριῶν Ἐκκλησιῶν ἀναγνώρισιν τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν. Ἐάν, λέγουσι, τὰ ζητήματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα εἶναι δογματικῆς φύσεως ἐλύθησαν ἄνευ συνόδου, διατὶ νὰ κατηγορῶνται οἱ νεοημερολογιακοὶ ὡς ἄνευ Συνόδου μεταρρυθμίσαντες τὸ ἡμερολόγιον, ἥτις μεταρρυθμίσεις οὐδεμίαν ἀπολύτως ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ δόγματα, ἀλλ' ἀφορᾷ ἁπλῶς εἰς τὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας; Ἐκ πρώτης ὄψεως, τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο τῶν μεταρρυθμιστῶν δὲν φαίνεται ἀνάξιον προσοχῆς, ἀλλ' ὅταν τις ἐνθυμηθῇ τὰς λεπτομερείας καὶ τὰ ἐλατήρια ἐκείνων τῶν ἀποφάσεων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς τῶν νεοημερολογιακῶν ἀφ' ἑτέρου, θὰ εὕρῃ, ὅτι κατὰ πολὺ ἀφίστανται ἀλλήλων καὶ οὐδεμίαν πρὸς ἀλλήλας ἐπιδέχονται σύγκρισιν.

Ὁμολογουμένως εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ ἀπόφασιν περὶ ἀναβαπτισμοῦ ἐλήφθη νὰ νὰ προσφυλάσσωνται οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν σύγχυσιν μεταξὺ τῆς Ὁρθόδοξου καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας; ἐλήφθη ἄρα κατὰ τῶν Καθολικῶν. Ἐλαβε δὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τὸ Πατριαρχεῖον Κων)πόλεως ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας μὴ συμφωνούσης μὲν διὰ λόγους τοπικοῦς, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀντιδρώσης. Καὶ ἦτο τὸ μέτρον ἐκεῖνο προσωρινόν, μέχρις ἄρσεως τῶν λόγων, οἵτινες ἐπέβαλον αὐτό. Δὲν ἠθέτησαν οἱ λαβόντες τὴν περὶ ἀναβαπτισμοῦ ἀπόφασιν τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου συνοδικὰς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ἀποφάσεις. Κακὸν βεβαίως τρόπον προσφυλάξεως τοῦ ποιμνίου των ἀπὸ τὰς καθολικὰς ἐπιβουλὰς ἐξέλεξαν, ἀλλ' ὁπωσδήποτε δὲν ἀπέκλεισαν τοὺς διαδόχους των τοῦ δικαίωματος νὰ ἀναθεωρήσωσι καὶ ν' ἀκυρώσωσι τὴν ἀπόφασιν των ταύτην. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτο-

νιῶν. Τινὲς τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐκ τοπικῶν ἀναγκῶν ἤχθησαν εἰς τὴν ἀπόφασιν περὶ ἀναγνώσεως. Ἡ ἀπόφασιν αὕτη δὲν ἔχει γενικὸν χαρακτήρα ἐκκλησιαστικόν. Δύναται νὰ ἐκκαλῆται εἰς Οἰκουμενικὴν ἢ εἰς Μεγάλην Τοπικὴν Σύνοδον, ὅπου δύναται καὶ νὰ ἐγκριθῇ καὶ ν' ἀπορριφθῇ. Ἐῖνε καὶ αὕτη μέτρον προσωρινόν, μέχρι λήψεως συνδικτικῆς ἀποφάσεως.

Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, τὸν αὐτὸν χαρακτήρα φέρει ἡ τοῦ ἡμερολογίου μεταρρυθμίσις; Ἦτο ἀνάγκη νὰ τροποποιηθῇ τὸ ἡμερολόγιον; καὶ ποῖα; Ἦτο πράξις προσφυλάξεως τῶν Χριστιανῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν προπαγανδιστῶν; ἀπεναντίας; διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου πλησίον φέρονται οἱ Ὁρθόδοξοι εἰς τοὺς κόλπους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐλήφθη δὲ ἡ περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου ἀπόφασιν ὁμοφώνως παρὰ πᾶσιν τῶν κατὰ τόπους Ἀγίων Ἐκκλησιῶν; Οὔτε τοῦτο ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐλήφθη, ὑπῆρξεν ὅλως αὐθαίρετος, ἀμελέτητος, ἔσπευσμένος, ἐκ συναρπαγῆς καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν αἱ συντηρητικαὶ ἐκκλησίαι νὰ εὐρεθῶσι πρὸς τετελεσμένον γεγονότος. Ἐπεδιώχθη δ' ἐπὶ πλέον ν' ἀποκλεισθῇ πᾶς τρόπος ἀναθεωρήσεως τῆς ἀποφάσεως. Οὕτως οἱ μεταρρυθμισταί, ἐνῶ κατ' ἀρχὰς διετίνοντο, ὅτι ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου δὲν εἶναι ποσῶς ἔργον τῆς Συνόδου, διότι ἐτόλμων νὰ χαρακτηρίσωσι τοῦτο ὡς καθαρῶς κοινωνικὸν ζήτημα, ἐδέχοντο εἶτα τὴν σύγκλησιν Συνόδου, ἡ ὁποῖα ὁμως νὰ ὑποσχέθῃ ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι θὰ δεχθῇ τὴν γενομένην ἤδη ὑπ' αὐτῶν ἡμερολογιακὴν μεταρρυθμίσιν. Μὴ ἐπιτυγχάνοντες προϋπόσχεσιν ἐγκρίσεως τῆς γενομένης μεταρρυθμίσεως, ἐδέχθησαν εἶτα νὰ συγκληθῇ ἡ ἐπειγόντως ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς ζητούμενη Οἰκουμενικὴ ἢ Μεγάλῃ Τοπικῇ Σύνοδος ἐν Ἱεροσολύμοις. Ἐν τούτοις, ἐπωφελοῦμενοι ἀπὸ τὰς τελευταίας περιπετείας, εἰς ὧς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εὐρέθη, ἐματῶσεν ὀριστικῶς τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου ταύτης, τοῦτο δὲ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ συζητηθῇ ποσῶς τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα νὰ θεωρηθῇ δὲ τετελεσμένον γεγονός; ἡ γενομένη μεταρρυθμίσις. Ποῖα λοιπὸν σύγκρισιν ταύτης μετὰ τῶν ἄλλων ζητημάτων δύναται νὰ γίνῃ;

Ἡμεῖς ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπὶ πολὺ ὡς τετελεσμένον γεγονός; ἡ μεταρρυθμίσις αὕτη, ἀναμένομεν δὲ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἀνανήψωσιν οἱ νεοημερολογιακοὶ καὶ θὰ ἐπανέλθωσι εἰς τὸ πατροπαράδοτον ἡμερολόγιον, διὰ νὰ ἐκλείψῃ τὸ σχίσμα. Θὰ συμβῇ τοῦτο; δὲν γνωρίζομεν. Ἀς βεβαιωθῶσιν ὁμως οἱ ἰθύνοντες τὴν νεοημερολογιακὴν μερίδα, ὅτι ἄξιός ἐστις ἐκκλήσεως καὶ ἐπιστολῶν δὲν εἶναι ὁ πεισμόνως ἐμμένων εἰς ἣν περιέπεσε πλάνη, ὅσον ὁ ὁμολογῶν εἰληρικῶνς τὸ λάθος του καὶ ἐπανορθῶν αὐτὸ πᾶσιν θυσίᾳ.

ἀντιτάσσεται ἡ καρτερικότης καὶ ἡ ὑπομονή, ἐπὶ τῇ ἀκραδάντῳ ἐλπίδι καὶ προσδοκίᾳ ὅτι ὁπότε «ποιήσει Κύριος κῆρυμα τοῖς ἀδικουμένοις».

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

“ΜΕΙΖΩΝ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ Ἡ ΑΓΑΠΗ.”

(Α' Πρὸς Κορινθ. 13 στίχ. 13)

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπὸ τὴν Κόρινθον, ἡ ἀρτιούστατος Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει φοβερὰν κρίσιν. Προβλήματα ἡθικά, προβλήματα φιλοσοφικά, προβλήματα κοινωνικά δοθῶνται καὶ ἀπορροφῶν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν τῶν νέων πιστῶν.

Συγχρόνως δὲ οἱ ἄσπονδοι ἐχθροὶ τοῦ Ἀποστόλου, οἱ Ἰουδαῖοι, ἀρχίζουν τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον τους. Δυσφημῶν τὸν ἀπόστολον, παρερμηνεύουν τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ ἀπειλοῦν νὰ γκρεμίσουν τὸ ἐξαιρετον οἰκοδόμημα, ποῦ ἀνῆγειρε εἰς τὴν Κόρινθον «ὁ σοφὸς ἀρχιτέκτων».

Πρὸ τοῦ κινδύνου αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος λαμβάνει ἀντὶ ὅπλων τὴν γραφίδα καὶ τὸν χάρτην καὶ ἔρχεται μαχόμενος διὰ τῆς ἐπιστολῆς του. Γράφει τὴν πρώτην πρὸς Κορινθίους. Ὁ παλμὸς τοῦ Γραφέως εἶναι τόσο ζωντὸς ὥστε κάθε φράσις τῆς ἐπιστολῆς ὁμοιάζει μὲ βαθεῖαν ἀναπνοὴν ἀσθμένοντος δρομέως.

Τὸ ὁραϊότερον σημεῖον τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς εἶναι ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης. Καὶ τί δὲν λέγει περὶ αὐτῆς ἡ λαλιστάτος γλώσσα του! Τὴν θεωρεῖ ἄνωτέρα τῆς θρησκευτικῆς ἐκστάσεως «ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἡχῶν». Τὴν εὐρίσκει ὑψηλοτέραν τῆς πνευματικῆς θεωρίας «καὶ ἐὰν ἔχω προφητεῖαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν... ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμί». Τὴν συγκρίνει μὲ αὐτὴν τὴν πίστιν. «καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν ὥστε ὄρη μεθιστάνειν ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω οὐδὲν εἰμί».

Τὴν παραβάλλει μὲ τὴν ἐλεημοσύνην «καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου... ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω οὐδὲν ὠφελοῦμαι». Πρὸ τῆς ἀγάπης ἐκμηδενίζει ὁ Μέγας Ἀπόστολος καὶ αὐτὸ τὸ μαρτύριον «καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμα μου ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω οὐδὲν ὠφελοῦμαι».

Ὑπερβολαὶ τοῦ Παύλου; Ὁχι. Περιέργοι συστάσεις; Ὁχι. Τὸ ἐξηγεῖ ὁ βαθὺς ἐρμηνευτὴς τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος. «Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται ἡ ἀγάπη, οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὰ ἑαυτῆς, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχάριται δὲ τῇ ἀληθείᾳ» πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει».

Ἰδού τὸ νόημα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ἡ ἀγάπη. Ἰδού ὁ σκοπὸς τῆς κατὰ Χριστὸν πολιτείας ἡ ἀγάπη. Ἰδού ἡ αἰωνία ὑπαρξίς, ἡ ἀγάπη. «Μεῖζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη» ἐπιλέγει ὁ Μέγας Διδάσκαλος. Ἡ ἀγάπη ὑπῆρξε ἐξ ἀρχῆς καὶ ἡ ἀγάπη θὰ παραμείνῃ αἰωνίως. Ἡ ἀγάπη κατηύθυνε τὸν Δημιουργὸν εἰς τὸ ἔργον τῆς Δημιουργίας· ἡ ἀγάπη θὰ ἐκμηδε-

νίσῃ τὸν χρόνον. Πιστεύω. Ἀλλὰ τί εἶναι πίστις; «ἐλπιζόμενων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων». Ἐπομένως ὅταν τὰ ἐλπιζόμενα γίνουν πραγματικότης, θὰ παύσω νὰ τὰ πιστεύω διότι θὰ τὰ ζῶ· δὲν θὰ παύσω ὅμως νὰ ἀγαπῶ τὸν ἐνισχύσαντά με δι' ἐλπίδος καὶ τὸν δωρήσαντά εἰς ἐμὲ τὰ ἐλπιζόμενα.

Φίλε ἀναγνώστα

Καὶ σὺ εἶσαι ἓνα μέλος πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνει ὁ Παῦλος τὰς συστάσεις του. Αἱ ἀκαταστασίαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου ὑπάρχουν καὶ σήμερα. Ὑπάρχουν αἱ φατοραὶ· ὑπάρχουν αἱ διαφορετικαὶ ἀντιλήψεις· ὑπάρχουν τὰ μεγάλα προβλήματα, ὑπάρχουν σύγχρονοι Ἰουδαῖοι.

Βεβαίως καὶ σὺ θὰ ὑποχρεωθῇς νὰ λάβῃς μίαν στάσιν. Τὴν στάσιν αὐτὴν θὰ τὴν προσδιορίσῃ ἡ εὐσέβειά σου, τὸ μέγεθος τοῦ σεβασμοῦ σου Ἡ μάχη τῆς πίστεως θὰ διεξαχθῇ καὶ ἀπὸ σέ. Πρόσεξε ὅμως τὸ ὅπλον σου ἡ ἀγάπη. Μακρὰν ὁ τυφλὸς φανατισμός. Ἐνθυμοῦ πάντα «ἡ ἀγάπη οὐ παροξύνεται». Μακρὰν ὁ ἐγωϊσμός, ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὴν σκέψιν ὅτι γνωρίζεις τὰ πάντα· μὴ λησμονεῖς ὅτι ἡ ἀγάπη οὐ φυσιοῦται. Μακρὰν αἱ εἰρωνεῖαι καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ὁργῆς. Ὁ Παῦλος λέγει: «ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ».

Ἡ συνοδεύουσα τὰς σκέψεις σου ἐπαδός, ἥς εἶναι ἡ γλυκυτάτη φράσις «Μεῖζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη» καὶ τὸ μέτρον τῶν πράξεών σου ἥς προσδιορίζει ἡ ἀγάπη.

ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ

Αἱ ἐφημερίδες ἀνῆγγελλον τὴν λειτουργίαν Ἐκκλησιαστικῶν φροντιστηρίων ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων ἀνὰ τὰς κεντρικώτερας πόλεις τοῦ Κράτους. Σκοπὸς τῶν φροντιστηρίων, ὡς ἐκχυρίζονται οἱ ἐρμῶδιοι, εἶναι ἄρτιωτέρα κατάρτισις τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Ἀλλ' ἡμεῖς ἀμφιβάλλομεν πολὺ, ἂν εἰς τὰ φροντιστήρια ταῦτα, οἱ φοιτῶντες ἀποκτήσωσι τὴν ἐξαγγελλομένην κατάρτισιν, διότι γνωρίζομεν καλῶς ὅτι οἱ διενδύοντες καὶ οἱ διδάσκοντες δὲν παρέχουσι τὴν ἀνάλογον ἐγγύησιν διὰ τὴν μόρφωσιν καταλλήλου πρὸς τὰς περιστάσεις ἐφημεριακοῦ Κλήρου.

Ἡ ἴδρυσις συνεπῶς ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν φροντιστηρίων μόνον διαβαθμίσαις μεταξὺ τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου καὶ ἀνάλογον μισθολογικῇ... συνέπειαν θὰ ἐπιφέρῃ ἐπ' ὠφελείᾳ ὅλην ἡ μικρὰς μερίδος αὐτοῦ καὶ ὄχι ἄλλο τι ἡθικὸν ἀποτέλεσμα.

ΟΙ ΚΑΙΡΟΣΚΟΠΟΙ

Οἱ Ματθαῖοι εὗρον ἀφορμὴν μὲ τὰς ἀνευθύνας πληροφορίας τῶν ἐφημερίδων περὶ μελετωμένης δῆθεν συνεννόησεως Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ τῆς «συντηρητικῆς μερίδος» τοῦ Σεβ. Πρ. Φλωρίνης νὰ ἐμμέσουν πάλιν τὰς συζητήσεις ἀηδίας των καὶ νὰ δημοσιοποιήσωσιν παρὰ τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις ὁπαδοῖς των. Ἀντιμετωπίζοντες πρᾶγματι βαθύτατα τὰς ἀπλοϊκὰς ἐκείνας ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι καλῇ τῇ πίστει πίπτουν θύματα τῆς ματθαϊκῆς ἀσυνειδησίας.

Κοινωνικά Ζητήματα

ΑΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΕΝΟΣ
ΕΥΤΥΧΟΥΣ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΚΑΙ ΑΙ ΕΥΘΥΝΑΙ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ

Ἐγράφομεν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ὅλγα τινα περὶ τῶν Κ.Σ., ἀπολογούμενοι ἐναντίον τῶν εἰρωνειῶν ἐνὸς χρονογράφου ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ θεσμός τῶν Κατηχ. Σχολ. δὲν ἔχει ἐπαρκῶς κατανοηθῇ ἀπὸ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανικῶν πλήρωμα, δι' αὐτὸ θὰ ἀναπτύξωμεν δι' ὀλίγων τὴν ἀνάγκην τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ Κ. Σ.

Μία εὐγενὴς φιλοδοξία τῶν γονέων εἶναι νὰ μορφώσουν τὰ παιδιά των καὶ νὰ καταστήσουν αὐτὰ ἱκανὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐπιτυχῶς τὴν ζωὴν. Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς φιλοδοξίας δὲν φεύδονται οὔτε κόπων οὔτε χρηματικῶν δαπανῶν. Θεωροῦν δὲ ὡς ἐπιτυχία νὰ ἴδουν τὰ τέκνα των ἱατροὺς, δικηγόρους, τεχνίτας, ἀξιωματικούς κ. ο. κ. Τίθεται ὅμως τὸ ἐρώτημα: *Οἱ γονεῖς ἐξεπλήρωσαν τὴν ἀποστολὴν των μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς τὰ τέκνα των ἐν οἰκονομίᾳ ἐπαγγέλματι;* Πολὺ φοβούμεθα ὅτι οἱ περισσότεροι ἐξ ἀγνοίας, θὰ ἀπαντήσουν ἐνθουσιωδῶς: *Μάλιστα.* Ἐν τούτοις ὅμως ἡ πεῖρα καὶ ἡ βαθύτερα ἐξέτασις τοῦ ἀνθρώπου διαφυστῶν τὴν ἐνθουσιώδη αὐτὴν ἐπιβεβαίωσιν. Καὶ ἐν πρώτοις ἡ πεῖρα μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἐξασκῆσις ἐνὸς ἐπαγγέλματος δὲν συνεπιφέρει καὶ τὴν εὐτυχίαν διὰ τὴν ἐξασκούμεντα αὐτό. Ἀλλὰ τί ἄλλο ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν ποθοῦν οἱ γονεῖς; Ἐπίσης ἡ ἐκμάθησις μιᾶς ἐπιστήμης ἢ μιᾶς τέχνης δὲν ἐπιφέρει καὶ τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ζωὴν. Ποσάκις ἐπιστήμονες ἀπέτυχον εἰς τὴν ζωὴν καὶ κατέληξαν ἀντὶ εἰς ἀνώτερα ἐπίπεδα, εἰς ὑγρὰ ὑπόγεια τῶν φυλακῶν; Ὅτε δύο οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπίνης προόδου ἀμφισβητοῦνται, ἀπὸ τὰ ἐπιτευχθέντα καὶ ἐπιδιωκόμενα ἀποτελέσματα τῶν γονέων. Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἐπιτυχία.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξέτασις τοῦ ἀνθρώπου, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγεννήθη ἀπλῶς διὰ νὰ ζῇ. Ἐχει πλοῦτον εὐγενεστέρων ἰδανικῶν καὶ ὁραιότερων ἐπιδιώξεων. Ἐκεῖ ἠθασαυρὸν οὐρανίων συναισθημάτων. Πρὸ παντός δὲ κατευθύνεται συνειδητῶς ἢ ἀσυνειδήτως, εἰς μίαν οὐρανίαν Πατρίδα, τὴν ὁποίαν καθ' ἑκάστην νοσταλγεῖ. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ ὅραϊον, ἡ ἐξάσκησις τῆς φιλανθρωπίας, ἡ ποιικιλία τῶν καλαισθητικῶν συναισθημάτων ὑπὲρ πάντα δὲ τ' ἀνωτέρω ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τὴν πηγὴν παντός ἀγαθοῦ, τὸν Θεόν, συνθλίβονται καὶ ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὴν ξηρὰν καὶ πνιγρὰν ἐλαγγελματικὴν κατάρτισιν.

Ἰδοὺ διατὶ δὲν εὐτυχεῖ καὶ δὲν ἐπιτυγχάνει ὁ νέος. Δὲν εὐτυχεῖ διότι περιορίζεται, ὡς εἰς φυλακὴν, εἰς τὰ στενὰ καὶ ὕλικά ὅρια ἐνὸς ἐπαγγέλματος, καὶ δὲν ἐπιτυγχάνει διότι δὲν χρησιμοποιεῖ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις τὰς ὁποίας κατέχει.

Ποῖος πταίει δι' αὐτὰ; Ἐν τινι μέτρῳ οἱ γονεῖς. Πταῖουν δὲ διότι θεωροῦν ὡς ἰδεώδες καὶ ἐπιδιώκουν διὰ τὰ τέκνα των μίαν μονομερῆ καὶ ἐντελῶς ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν. Δηλαδή τὸ ἰδανικόν τους εἶναι νὰ ἴδουν τὸ παιδί των ἱατρόν, δικηγόρον, ἐφαρμοστήν, ἔμπορον καὶ ὅχι νὰ τὸ ἴδουν ἄνθρωπον πλήρη καὶ ὁλοκληρωμένον. Ἰδοὺ τὸ βασικὸν αἷτιον τῆς ἀποτυχίας. Οἱ γονεῖς ἐπὶ τοῦ προκειμένου πλῆττον θυμάται τοῦ ἐγωϊσμοῦ των. Θεωροῦν τὸ παιδί τους ἀποκλειστικόν τους κτήμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχουν ἀπόλυτον κυριότητα. Ὁ Γιαννάκης μου, ἡ Μαρία μου, λέγει ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα καὶ ὁροθετοῦν διὰ τῆς μονοσυλλάβου αὐτῆς λέξεως «μου» ὅλο

κληρονόμος καὶ ἀπόρρητον. Τὸ παιδί ἀνήκει εἰς τὸν Θεόν πρωτίτως· εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐν συνεχείᾳ. Καὶ οἱ γονεῖς; Οἱ γονεῖς φέρουν τὴν τιμὴν ἐνὸς ἐντολοδόχου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποστολὴ εἶναι ὁραιότητα καὶ θάυμασιον, ἔχει ἀπέραντα ὅρια καὶ οὐρανίους σκοπούς. Οἱ γονεῖς ὀφείλουν νὰ μορφώσουν πολίτην μὲν τῆς οὐρανίου βασιλείας, μέλος δὲ χρηστὸν καὶ τίμιον τῆς πατρίδος καὶ τῆς κοινωνίας. Ὑπάρχει ὁραιότερα ἀποστολή; Ὑπάρχει εὐγενέστερον καθήκον; Τώρα ἐάν ὁ πολίτης αὐτός θὰ εἶναι ἱατρός, ἢ δικηγόρος, ἔργατης ἢ ναυτικός, ἀξιωματικός ἢ διδάσκαλος, ἔμπορος ἢ ὁδοκαθαριστής, εἶναι ἐντελῶς δευτερεύον καὶ ἀδιάφορον.

Πῶς θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ἰδανικὸν αὐτό; Διὰ τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς. Ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή σκοπὸν ἔχει νὰ διαπλάσῃ ἄνθρωπον. Ἀναπτύσσει ἓνα ὁλοκληρὸν κόσμον τοῦ ὁποίου ὅξων εἶναι ἡ προσωπικὴ ἐπικοινωνία μετὰ τὸν Θεόν. Ἐάν τὰ Μαθηματικά ὀξύνουν τὴν διάνοιαν δὲν καταυγάζουν ὅμως αὐτήν, ὅπως τὸ φῶς τῆς Χρ. πίστεως. Ἐάν ἡ Γραμματικὴ ἐκδιδάσκῃ τοὺς γραφικὰς τύπους, δὲν ἀποδεικνύει τὴν εὐγενεῖαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ τὴν ὁραιότητα τῆς ἀγάπης. Ἐάν ἡ ἀνθρωπολογία ἐξετάζῃ τὸν ἄνθρωπον ἀνατέμνουσα αὐτόν, δὲν τὸν πληροφορεῖ τί διανθεῖ πέραν τοῦ τόφου. Ἡ διδασκαλία ἐνὸς Θεοῦ Δημιουργοῦ, ὁροθέτου, πατρός, ἀναπτύσσει εἰς τὴν εὐπλαστον παιδικὴν ψυχὴν τὴν εὐσέβειαν, τὴν ἀγάπην, τὴν καλωσύνην. Ὁ βίος καὶ ἡ Θυσία τοῦ Σωτῆρος προτρέπ. αὐτὸ εἰς ἓνα εὐγενὴ ἀγῶνα διὰ τὴν ἀρετὴν. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἐθαγγελίου δίδει περιεχόμενον εἰς τὴν ζωὴν του. Ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή δὲν ἐπιδοκῇ νὰ μορφώσῃ μοναχοὺς ἢ θεολόγους, ἀλλὰ εὐγενεῖς ψυχὰς, ἀνθρώπους ἀριμονίους, δυναμένους νὰ ζήσουν ἐν ὁμονίᾳ καὶ ἀγάπῃ καὶ νὰ δημιουργήσουν μία ἰδανικὴν κοινωνίαν. Ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή ἐξασφαλίζει τὴν ἀκεραιότητα τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ διανοίγει εὐρυτάτους ὁρίζοντες εἰς αὐτήν. Διὰ νὰ γίνῃ δὲ σαφὴς ἡ ἀποψις αὐτὴ ἄς εἰσῶμεν ἐν βλέμμα εἰς τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον βλέπει ἐνὸς εἰδικὸς ἐπιστήμον τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἱατρός βλέπει τὸν ἄνθρωπον ὡς σύνολον ἰσθμῶν, κυττάρων καὶ διαφόρων ὀργάνων. Ὁ δικηγόρος βλέπει τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀδικούντα ἢ ὡς ἀδικούμενον. Ὁ ἔμπορος βλέπει τὸν ἄνθρωπον ὡς πελάτη τοῦ καταστήματός του κ.ο.κ. Διὰ τοῦ τρόπου ὅμως αὐτοῦ ὅπως πολὺ ἐπιτυχῶς διαπιστῶναι ὁ Carrel, διασπάται ἡ ἐνότης τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ ἐξαφανίζεται εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἐπαγγελματικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς εἰδικότητος ἢ ἀνθρωπίνης ἀξίας.

Ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή διαφυλάττει τὸ προσωπικὸν μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου.

Καθὼν λοιπὸν τῶν γονέων εἶναι νὰ μεριμνήσωσιν κατὰ πρῶτον λόγον διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγήν τῶν τέκνων των. Βεβαίως ἡ πρώτη διδασκαλίσα τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς εἶναι ἡ μητέρα. Δὲν ἐπαρκεῖ ὅμως αὐτὴ. Καὶ δὲν ἐπαρκεῖ διότι δὲν δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ ψυχραίως τὴν ἐξέλιξιν τῆς παιδικῆς ψυχῆς. Οὕτω ἢ ὑποβιβάζει τὸ μέγεθος τῶν παιδικῶν σφαλμάτων καὶ τὰ θαυμάζει ἀνοήτως ἢ τὰ υπερβάλλει ἐκπαινωδῶς καὶ ἀπογοητεύει τὸ παιδί διὰ πᾶσαν ποσοπᾶθειαν. Ἐπικουροῦσιν προσπάθειαν τῆς ἐξέρχεται τὸ σχολεῖον. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἐπιτυγχάνεται πλήρως ὁ σκοπὸς τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: α) Διότι ὡς διδακτικὸν ἐν τῷ σχολεῖῳ μάθημα, ἀναπτύσσει τὴν ὀφελιμιστικὴν διάθεσιν εἰς τὸ παιδί. Δηλαδή τὸ παιδί περισσότερον ἐπιδιώκει ἕνα καλὸν βαθμὸν καὶ ὀλιγώτερον τὴν ἐκ τῶν διδασμάτων τοῦ μαθήματος ὀφέλειαν. β) Ὁ διδάσκαλος τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, ἐπαγγελματίας κατὰ τὸ πλεῖστον, δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ ἐξευνήσῃ τὸν ψυχικὸν κόσμον τοῦ μαθητοῦ, ἀρκοῦμενος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος. Ἐκτός δὲ αὐτοῦ, ἐνίοτε καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ ἐπιδρᾶ καταστρεπτικῶς. γ) Ἐν τῷ σχολεῖῳ ὑπάρχουν πολλοὶ δυσμενεῖς παράγοντες

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΟΙ 26 ΖΩΓΡΑΦΙΤΑΙ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ὅτε ὁ Βασίλεὺς Κωνσταντινουπόλεως, Μιχαὴλ ὁ λατινόφωνος καὶ ὁ ὁμόφωνος αὐτοῦ Πατριάρχης ὁ Βέκκος ἤθελον νὰ ἐνώσουν τὴν Ἀνατολικὴν μετὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ Πάππας τῆς Ρώμης ἤθελε παρακινήσει τοὺς Εὐρωπαίους Βασίλεις, ὅπως ἔλθωσιν εἰς βοήθειαν τῆς Βυζαντινῆς βασιλείας, ἣτις ἔτρεχε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων ἐνεκα τῶν τούρκων, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ, εἰς καιρὸν ἐρχόμενοι εἰς κινδυνώδεις περιστάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, κυριεύσαντες ὅλην τὴν Ἀνατολήν, διήλθον καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, στήσαντες τὸν θρόνον τῆς βασιλείας εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, σκοπὸν ἔχοντες, ἵνα καὶ αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν κυριεύσωσι, καὶ αἰχμαλωτίσωσι καὶ καταστρέψωσι τὸ βασίλειον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅτι ἀδύνατον ν' ἀντιπαραταχθῇ αὐτὸς εἰς τοιοῦτους ἐπιφύβους ἐχθροὺς τοῦ Βυζαντινοῦ Βασιλείου, συνειννοήθη μετὰ τοῦ Πάππα, ἵνα αὐτὸς καταπέσῃ τοὺς Εὐρωπαίους βασιλεῖς καὶ ἔλθωσιν εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπομένως ἐκδιώξωσι τὸν τούρκον, τὸν ἐπύβουλον ἐχθρὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἄλλ' ἵνα τοῦτο γίνῃ ἤθελεν ὁ Πάππας ὡς ἀμοιβὴν τὴν ὑποταγὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν.

Συνήθροισεν λοιπὸν σύνοδον εἰς Φλωρεντίαν, πόλιν τῆς Ἰταλίας, ὅπως ἐνωθῇ ἡ Ἀνατολικὴ μετὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς

διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς καὶ διὰ αἱ ὕλιστικαὶ προϋποθέσεις τῶν διδασκάλων τῶν ἄλλων μαθημάτων (μαθηματικῶν, φυσικῶν κλπ.) ἡ συνεκπαίδευσις ἀρρένων καὶ θηλέων ἐν τῷ αὐτῷ σχολείῳ· ὁ χαρακτηριστικὸς τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ὡς δευτερεύοντος, κλπ.

Τὸ μόνον περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον ἀποδίδει ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή εἶναι τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον. Αὐτὸ λειτουργεῖ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῳ, πράγμα τὸ ὁποῖον τονίζει τὴν ἱεροπρέπειαν τοῦ μαθήματος. Εἰς αὐτὸ διδάσκουν νέοι καὶ νεάνιδες τῶν ὁποίων τὸ ἦθος εἶναι ἀριστον καὶ ὁ ἐνθουσιασμός ὑπερκοχός. Ἡ διδασκομένη ὕλη ἀνάλογος τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν φοιτῶντων.

Ἐφέτος πρέπει νὰ ἀποδώσῃ ἡ προσπάθεια τῶν Κ. Σ. διὰ νὰ ἀποδώσῃ δέ, χρειάζεται οἱ κατηχηταὶ καὶ αἱ κατηγήτραι ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσόντων νὰ ἀναπτύξουν τὸ συναίσθημα τῆς πειθορχίας εἰς τὸν ὑπεύθυνον πρὸς ὃν ὀφείλεται ἀπόλυτος ὑπακοή καὶ σεβασμός. Πρέπει ἐπίσης οἱ ἱερεῖς νὰ ἐνισχύσουν τὴν προσπάθειαν αὐτήν. Ἡ ἐπιτυχία τῶν Κ. Σ. εἶναι ἀλλοσιεάναποσπαστος συνδεδεμένη καὶ μὲ αὐτὰ τῶν τὰ ὕλικά συμφέροντα. Ποία θὰ εἶναι ἡ φέρουσα εἰς τὸν Νὰν δῶρα; ἡ ἐκτελούσα λειτουργίας καὶ λοιπὰς ἱεροπραξίας; ἡ ἐνδιαφερομένη διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ἱερέως; Ἀσφαλῶς ἡ χριστιανὴ οἰκοδόμοισινα, ὅπως θὰ τὴν μορφώσῃ τὸ Κ. Σχολεῖον.

Τέλος αὐτοὶ οἱ γονεῖς προθύμω; πρέπει νὰ συμβάλωσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῶν Κ. Σχολείων. Τοὺς καρποὺς τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Κ. Σχολείου, πρῶτοι οἱ γονεῖς θὰ γευθῶσιν. Ἡ σωτηρία δὲ τῶν τέκνων τῶν θὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν εὐκαιρίαν νὰ εἴπωσιν, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, εἰς τὸν ἀλάνθαστον Δικαστὴν, ἐναγκαλιζόμενοι τὰ τέκνα τῶν, «Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ἃ μοι ἔδωκεν ὁ θεός».

Δυτικῆς τοιαύτης, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἠνάγκασε τὸν Βασίλεα Μιχαὴλ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸν Πατριάρχην Βέκκον νὰ υπογράψῃ τοὺς ὅρους τῆς ἐνώσεως καὶ τὰς καινοτομίας τοῦ Πάππα. Ἄλλ' ὁ λαὸς καὶ ὁ κληρὸς τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὡς ἤκουσε τοιαύτην ψυχοβλαβὴ ἐνωσιν καὶ πρὸς βλάβην τῆς Ἀνατολικῆς, οὐδ' ὅλως τοιαύτην ἐνωσιν ἔστειρε καὶ φανερά ἐδυσχεραίνε καὶ ἐγόγγυζε κατὰ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου. Ὁ δὲ Βασίλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης ἐξαπατῶμενοι ὑπὸ τοῦ Πάππα παρεβίαζον τοὺς χριστιανούς καὶ κληρικούς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἵνα δεχθῶσι τὴν ἐνωσιν, ὡς ἐκ τούτου δέ, ὁ Βασίλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης ἀνῆλθον εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος τοῦ Ἀθῶνος, ὅπως καταπέσωσι δῆθεν τοὺς μοναχοὺς, οἵτινες ἐφαίνοντο ἐμπειροτεροὶ τῶν λαϊκῶν χριστιανῶν εἰς τὰ θρησκευτικά, ἵνα συγκατανεύσωσιν εἰς τὴν ἐνωσιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Δυτικῆς.

Καὶ ἀφοῦ ἦλθον εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ζωγράφου, κατετυράνουν τοὺς μοναχοὺς, καὶ ἐπὶ τέλους κατέκαυσαν 26 μοναχοὺς εἰς τὸν Πύργον τῆς Μονῆς μὴ θελήσαντας νὰ συγκοινωνήσωσι τοῖς στρεβλοῖς δόγμασι τοῦ καινοτόμου Πάππα καὶ τῇ ἀνοήτῳ ἰδέᾳ τοῦ τε Βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου. Ἀφῆκαν δὲ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἀθάνατον καὶ τὴν μνήμην αἰώνιον, διὰ τὴν ἀντίστασιν εἰς δόγματα ἀλλόκοτα καὶ καινοφανῆ τῆς δυτικῆς δοξομανίας, καὶ τοὺς ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ὡς μάρτυρας ἐορτάζει, προτιμήσαντας μᾶλλον θάνατον ἢ ὑποταγὴν εἰς ἀλλότρια καὶ ξένα δόγματα τῆς Παππικῆς δοξομανίας. Προσέτι, καὶ ἄλλους ὁσίοις πατέρας ἐφόνευσαν εἰς τὰ κελλῖα τῶν Καρυῶν καὶ εἰς τὴν τῶν Ἰβήρων ἱερὰν Μονήν, ἔρριψαν ἄλλους εἰς τὴν θάλασσαν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γνωστοποιούμεν ὅτι, τὸ Ἅγιον Μύρον, τὸ ὁποῖον ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία χρησιμοποιεῖ διὰ τοὺς ἐγκαινισμούς τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ διὰ τὸ χρίσμα τῶν βαπτιζομένων νηπίων εἶναι καθηγιασμένον ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ 30ετίας καὶ ἐπέκεινα· ἦτοι πρὸ τῆς ἐισαγωγῆς τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας. Διὰ προσώπου δὲ ἀξιοπίστου, ἀνήκοντος εἰς τὸν Κληρὸν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, κατ' αὐτὰς ἐγένετο προμήθεια τοιοῦτου Ἀγίου Μύρου εἰς ἱκανὴν ποσότητα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γ.Ο.Χ.)

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διαυλείας κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος. κ.ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντὴς Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιπίνης
Θεμιστοκλέους 33.— Ἀθήναι

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΙ ΦΙΛΟΞΕΝΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Θὰ τὸν συγχωρήσης ἀδελφέ μου, εὐθὺς ὡς ὑψώσης τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἴδῃς αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ἣ ὁποία κρέμαται ἐπὶ τοῦ τοίχου πλησίον τῆς κλίνης σου. Τὴν βλέπεις εἰς αὐτὸν τὸν σταυρὸν ἐκεῖ; Δὲν εἶναι τὸ θῦμα τῶν πλέον ἀνάνδρων δολοφόνων συγχωροῦν τοὺς δημίους του; Ἄκουσον ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, ἀκουσον τὴν φωνὴν τῆς θρησκείας, ἥτις λαλεῖ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας. Μὴ γίνεσαι αὐστηρότερος τοῦ καλοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ἔτοιμος νὰ συγχωρήσῃ τὸν μέγαν τοῦτον ἔνοχον, ἂν στέργῃ νὰ μετανοήσῃ.

— Δὲν θὰ μετανοήσῃ ποτέ! Μορφαμοὺς ὅσους θέλεις. Ἀρκετὰ ἡπατήθης! Οὗτος πάντοτε θὰ εἶναι κακοῦργος. Τὴν περασμένην νύκτα ἔπαιξε καλὰ τὸ μέρος του. Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς ἀδελφάς καὶ ἀπαλαγῇ τῶν διδασκῶν των, προσεποιήθη ὅτι ἦτο λίαν συγκινημένος καὶ ὅτι ἡ καρδιά του κατενύσσετο ὑπὸ τῆς λύπης. Ἐξήτησε δὲ ἱερέα ὅστις ἤλθε νὰ τὸν ἐξομολογήσῃ καὶ νὰ τὸν συμβουλεύσῃ. Ταῦτα πάντα ὁμῶς δὲν ἦσαν παρὰ καθαφαί ὑποκρισίαι.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Παύλου ἐνέβαλον εἰς σκέψεις τὸν Λουδοβίκον. Ἐνεθυμήθη ὅ,τι τῷ εἶχεν εἶπῃ τὴν προτεραίαν, τὰς προσευχὰς ἃς ὤφειλε νὰ κάμῃ πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα, τὰ ἅγια τεχνάσματα, τὰς εὐφυνεῖς δυνάμεις, ἃς ὁ ζῆλος ἐνέπνευσεν εἰς τὰς εὐσεβεῖς αὐτὰς κόρας ἵνα θριαμβεύσῃσι κατὰ τῶν πνευματωδεστέρων ἀντιπαστάσεων.

Παρατήρησεν ὅτι ὁ ἀσθενὴς πραγματικῶς εἶχε συνδιαλλαγῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ· ἔκλινε λοιπὸν πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ἐπιθυμῶν νὰ τὸν κάμῃ συγκοινωνόν τῶν αἰσθημάτων του καὶ τῷ εἶπεν: « Ἀδελφέ μου, σεβασθῶμεν πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ συνείδησις τῶν ὁμοίων μας. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μαλάσσει καὶ τὰς σκληροτέρας καρδίας. Ἐνα ληστὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ μετέβαλεν εἰς ἅγιον. Διὰ τὰ χάρις δὲν δύναται νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον θαῦμα ἐπὶ τῆς κλίνης ἐνὸς νοσοκομείου; Πιστεύω ὅτι ἐνεργεῖται μέγα τι εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δυστυχοῦς. Ἴδε ποῖον ἦθος εὐτυχὲς καὶ εἰρηνικὸν εἰς αὐτὸ τὸ πρόσωπον τὸ πρότερον συνταρασσόμενον ὑπὸ τῆς μανίας καὶ τῆς ἀπελπισίας! Ἡ ἡρεμία αὐτῆς ἢ ἡ ἰλαρότης αὐτῆς ἐμφάνουσι καρδίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν χάριν του.

— Ἄ, Λουδοβίκε, πόσον εἶσαι εὐτυχὴς δυνάμενος νὰ κρίνῃς τοὺς ἀνθρώπους τόσο ἐννοικῶς! Καὶ ἐγὼ θὰ συνεχώρουν ὡσαύτως καὶ τὸν σκληρότερον τῶν ἐχθρῶν μου, ἐὰν ἐπίστευον εἰς τὴν εἰλικρινὴν μετανοιάν του· ἀλλὰ.....»

Ἐνταῦθα κίνησιν τις τοῦ ἀσθενοῦς διέκοψε τὴν συνομιλίαν τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ εἴκυσεν τὴν προσοχὴν των πρὸς αὐτόν. Εἶχεν ἀκούσῃ ὅλα ὅσα περὶ αὐτοῦ εἶχον εἶπῃ, ἂν καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν ὅσον ἡδύναντο σιγανώρον.

Ἐστράφη λοιπὸν μετὰ κόπου πρὸς τὴν κλίνην τοῦ Παύλου καὶ ἀφοῦ ἀνεσηκώθη ὀλίγον προσεπά-

θησε νὰ ὁμιλήσῃ:

— Καλοὶ νέοι, εἶπε, βασανίζεσθε ἐξ αἰτίας μου... ὡς ἀπαλλάσσω τοῦ νὰ μὲ συγχωρήσετε..... σὰς ἐπιτρέπω νὰ μὲ μισήτε· ἀξίζω τοῦ μίσους σας περισσότερον ἐφ' ὅσον νομίζετε..... Ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ ὁμιλήσω μεγαλοφώνως. Πλησιάσατε πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ σὰς εἶπω τὸ ὑπόλοιπον.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐξήντησαν τὰς δυνάμεις του καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐπανέπεσεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του.

Ὁ Λουδοβίκος τοῦ ἔδωκε καιρὸν νὰ τοποθετηθῇ πάλιν καὶ ἔπειτα ἐπλησίασε εἰς τὴν κλίνην του διὰ νὰ ἀκούσῃ τὰς ἐξομολογήσεις του.

— Δικαίως παρίσταμαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας ὡς ἀποτρόπαιος ἐπανελάβεν ὁ ἀσθενὴς, ὅταν ὁ Λουδοβίκος ἔκνυε πρὸς αὐτόν· ἐγὼ ἔσταμάτησα τὸν ἀδελφόν σας εἰς τὸ δάσος· ἐγὼ σὰς ἔκλεψα· ἐγὼ σὰς ἀφῆκα ὡς νεκροὺς εἰς τὴν ἀτραπὸν.....

— Τὸ γνωρίζομεν, ὑπέλαβεν ὁ Λουδοβίκος.
(Ἀκολουθεῖ)

Πρὸς τοὺς εὐσεβεστάτους Γονεῖς καὶ Κηδεμόνας τῶν Μαθητῶν καὶ Μαθητριῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς ἡμετέρας Αριωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δ' εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν θ. ρηνὴν διακοπὴν τῶν μαθημάτων τῶν ἡμετέρων Ἐκκλ. Κατηχητικῶν Σχολείων, ἦλθεν ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὅποιον πρέπει μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι νὰ ἐπανελθῶσιν εἰς αὐτὰ καὶ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰ νέα μαθήματα μὲ περισσότερον ζῆλον καὶ ἀγάπην πρὸς αὐτὰ.

Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα μας σὺν Θεῷ Ἀγίῳ θὰ λειτουργήσῃσι κατὰ τὸ ἀρχόμενον σχολικὸν ἔτος, ὅργανα ἐπὶ νέων βάσεων καὶ ἐλπίζομεν νὰ ἔχωμεν πλουσιωτέραν τὴν συγκομιδὴν εἰς Χριστιανικοὺς καὶ ἀρετῆς καρπούς.

Αἱ νέα κατηχητριαὶ αἱ ὁποῖαι θὰ διδάξωσι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καταρτισθεῖσαι καθ' ὅλην τὴν θερινὴν περιόδον εἶναι ἔτοιμοι μετ' ἐξ ιερικοῦ ζήλου καὶ ἀνισώσεως τελείας, ὑπακοῆς δὲ καὶ πίστεως πρὸς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐργασθῶσι διδάσκουσαι ὄχι μόνον διὰ λόγων ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως προβάλλουσαι αὐτὰς παρὰδειγμα ἀρετῆς καὶ φόβου Θεοῦ.

Διὸ καὶ πιστεύομεν, ὅτι ὁ σκοπὸς τῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐκπληρωθῇ ὅσον ἀνθρωπίνως γινώχνει δυνατόν.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τούτου, ὅστις ὡς γ. ὡστὸν εἶναι ἡ διάπλασις καὶ διαμόρφωσις Χριστιανικῶν καὶ Ἑλληνοπρεπεῶν χαρακτήρων, δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῆς Κατηχητρίας, ἀλλὰ καὶ ὑφ' ὧν ὡν γονεῖς καὶ κηδεμόνες, οἵτινες ἔχετε καθήκον, ἀπὸ Θεοῦ δοθέν, νὰ φροντίζητε ὅπως τακτικῶς φοιτῶσι τὰ τέκνα σας καὶ ἀκόμη νὰ συμβάλῃτε παντὶ τρόπῳ εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τοῦ Σχολείου.

Ἡ ἐπιθεὶς δὲ τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εὐρίσκειται ὑπὸ διωγμῶν, διὰ τοῦτο ἀνάγκη ὅλοι νὰ συμβάλωμεν εἰς τὴν εὐδόξωσιν αὐτοῦ, ἱερεῖς, ἐπίτροποι, γονεῖς καὶ πάντες οἱ Γ. Ο. Χριστιανοί, δίδοντες οὕτω ἀπάντησιν εἰς τοὺς διώκοντας ἡμᾶς, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία πολεμουμένη νικᾷ καὶ κλυδονιζομένη δὲν καταποντίζεται, ἀλλὰ θριαμβεύει καὶ ζεῖ πανίσχυρος καταβάλλουσα καὶ τὰς τοῦ Ἀδου πύλας κατὰ τὸν Κύριον ἡμῶν.

Ὅθεν προτρεπόμεθα ὑμᾶς πατρικᾶς, ὅπως περιβάλητε τὸ ἔργον τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας μετ' ἀγάπης καὶ θερμῆς ὑποστηρίξεως εἰς δόξαν τοῦ ἐν Τριᾷ Θεοῦ ἡμῶν, Οὗ ἡ Χάρις καὶ τὸ ἀπείρῳ ἔλεος εἴη μετὰ πάντων Ὑμῶν. Ὁ Διαιτέας ΠΟΛΥΚΑΡΙΟΣ

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΕΘΑ

Ὁ Ἀθηναῖος τόπος, πρωῒνος καὶ ἀπογευματινὸς πρὸ ἡμερῶν μᾶς αἰφνιδίασεν. Σύνοδος τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας ἔλεγεν, ἀπεφάσισεν νὰ ἄρῃ τὸ «Παλαιοὺς μερολογητικὸν καὶ ὁ ὁ γ γ τ ι κ δ ν σ χ ι σ μ α ἐρχομένη εἰς συμβιβασμὸν μὲ τοὺς ἐπὶ κεφαλῇ τῆς «συντηρητικῆς μερίδος» τῶν παλαιοημερολογιτῶν Ἀρχιερεῖς ὧν προΐσταται ὁ Σεβ. Πρ. Φλωρίνης.

Ἀλλὰ ἡ ἄρσις τοῦ σχίσματος τίτιν τέρπω θὰ ἐπιτευχθῇ δὲν ἐγγράφει. Καὶ ἡμεῖς εἰς τοῦτο ἠπορήσαμεν. Διότι πρῶτον σχίσμα ἐκ μέρους τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἀπαρξ, δὲν ἐγένετο· τὸ σχίσμα τὸ ἐδημιουργήσεν ἡ καινοτόμος κρατοῦσα Ἐκκλησία, ἥτις εἰσῆγαγε τὴν συνοδικῶς πάλαι κατεργασμένην ὡς ἀντορθόδοξον ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν. Οἱ Παλαιοημερολογίται ἐμμένοντες εἰς τὰ ἀπ' αἰῶνων παραδοθέντα ἀκριβῶς διὰ τὰ μὴ δημιουργηθῇ σχίσμα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μῆς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἠκολούθησαν τοὺς καινοτόμους. Συνεπῶς ἂν ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἐκ παραδόσεως ἐορτολογικὸν καθέστως τότε τὸ σχίσμα τῶν νεοημερολογιτῶν θὰ ἀρθῇ.

Δεύτερον, ἡ ἄρσις τῆς δημιουργηθείσης ἐκ μέρους τῶν Ἐκκλησιαστ. διαιρέσεως, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ μὲ συνθηκολογήσεις κενὰ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου, διότι ἐπὶ Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων συνθηκολογήσεις δὲν χωροῦν. Ματαιοπονεῖ συνεπῶς ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία μετερχομένη ἄλλοτε ἀπειλὰς, καὶ ἄλλοτε κολακείας διὰ τὰ μᾶς πείσῃ νὰ γίνωμεν συγκοινωνοὶ τῆς καινοτομίας τῆς. Ἀρκεῖ μία ἐκ μέρους τῆς ἐπιστροφῇ εἰς τὴν ἐορτολογικὴν παράδοσιν καὶ ἀμέσως ἡ ποθητὴ Ἐνωσις ἐπιτυγχάνεται.

ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

Οἱ σχολιασταὶ τῶν ἐφημερίδων ἄλλοι ἄλλως ἐπραγματεύθησαν τὸ παλαιοημερολογητικὸν ζήτημα, συνεπεία τοῦ δημιουργηθέντος θορύβου. Εὐρέθησαν δὲ καὶ οἱ προσκεῖμενοι εἰς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, οἱ ὅποιοι ἐκ περιουσίας ἔχουσιν ὁ κατ' ἐπὶ τὴν ὥσιν ἐξενέωσαν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων τῶν ὅλων τὸ περιεχόμενον τῆς χολῆς τῶν συνιστῶντες θρασυκλίματα μέτρα ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζουν ἀμαθεῖς, ἀγραμμάτους, κακοῦθεις, ἐροκαπήλους καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα κακόφημα ἐπιθετοῦ. Ἀλλὰ οἱ ταλαίπωροι οὗτοι δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τῶν, ὅτι γίνονται ἀκίστες σύμβουλοι εἰς τὸ Κράτος συνιστῶντες τὴν λήριν καταδικωτικῶν μέτρων ἐναντίον τῆς φιλοσυνοδικῆς Ἐθνιοσυνοδικῆς, νομοταγεστῆρας καὶ ορθοδόξου μερίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὑστερὰ ἀπὸ τοὺς Κομμουνιστὰς καὶ τοὺς διαφόρους ἐγκληματίας, οἱ ὅποιοι κινεῖν τὰς φυλακὰς καὶ τὰς φυλακισμένους νήσους τῆς ἐξουρίας, ποὺ νὰ εὐρεθῇ χώρος δι' ἐν καὶ πλέον ἐκατομμύριον Ὁρθοδόξων ἀρραφῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι εὐχαρίστως καὶ φυλακὰς καὶ δεσμωτήρια καὶ ἐξουρίας καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον θ' ἀντικρύσωσι ἀμννόμενοι ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας, μιμούμενοι τοὺς κατὰ καιροὺς στεργνοὺς τῆς Πίστεως ομολογητὰς καὶ Μάρτυρας. Ἀλλὰ, εἰς ἄλλο τι δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν οἱ συνιστῶντες τὸν διωγμὸν ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, δὲν νομίζουν ὅτι ἐν εἰσοστῇ αἰῶνι μέτρα πιεστικά καὶ ἀνελεύθερα, διὰ λόγους θερησκευτικῆς συνειδήσεως λαμβανόμενα, ἐκθέτουν τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν καλὴν φήμην τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εἰς τὴν παγκόσμιον συνείδησιν, διὰ τὰ δικαιούνται ἐν τέλει οἱ Κομμουνιστὰς εἰς τοὺς ἰσχυρισμούς τῶν ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχει τρομοκρατία ὅχι μόνον διὰ λόγους πολιτικούς ἀλλὰ καὶ διὰ λόγους θερησκευτικούς; Πρὸς τοῦτοις δὲ διατὶ λησμονοῦμεν ὅτι μὲ τὴν βίαν καὶ τὴν πείσιν ποτὲ δὲν λύνονται αἱ θερησκευτικαὶ ἐριδες; Ἄς μελετήσουν οἱ θερμόδαιμοι οὗτοι δλίγην Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καὶ μὴ μόνον τὸν Μανιαβέλλην καὶ τὸν Τορκουεμάδαν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 235

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3)16 Σεβρίου 1949

Π ρ ο ς

Τοῖς Ἐκκλησιαστικῶν Ἱερέων, ἐκκλησιαστικῶν Ἐπισκόπων, καὶ λοιπῶν Χριστιανῶν πλῆρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Συνιστῶμεν πατρικῶς εἰς πάντας ὑμᾶς, ὅπως μὴ δίδητε σημασίαν εἰς ὅσα ἐσχάτως αἱ Ἐφημερίδες δημοσιεύουν ὡς ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τῆς Νεοημερολογιακῆς Ἐκκλησίας, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν διευθέτησιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος καὶ τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ἡμετέρας συντηρητικῆς παρατάξεως καὶ τῆς ἐκνόμου ὡς ἀντικανονικῆς τοιαύτης τοῦ Ἐπισκόπου Ματθαίου.

Ἡ λύσις ἦν ὑποδεικνύει ἡ Σύνοδος τῶν Νεοημερολογιτῶν Ἀρχιερέων, καθ' ἣν ὡς λέγουν οὗτοι θὰ συγχωρήσουν ἡμᾶς καὶ θὰ μᾶς περιλάβουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν Διοικοῦσαν Σύνοδον ὡς Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν τῆς ἡμετέρας παρατάξεως, τυγχάνει ὁλως ἄλλοτρία καὶ ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὁρθόδοξον συνείδησιν ἡμῶν, ἀποτελοῦσιν διακαῇ πόθον τῶν Νεοημερολογιτῶν.

Ἡμεῖς τότε μόνον θὰ δεχθῶμεν τὸ τοιοῦτον ὅταν ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ ἐκ παραδόσεως ἐορτολογικὸν Καθέστως. τοῦθ' ὅπερ καὶ μόνον θὰ φέρῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἔνωσιν μεθ' ἡμῶν καὶ μετὰ τῆς Μῆς. Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θὰ ἀρνηθῇ ἡ Διοικοῦσα Σύνοδος τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐορτολογικὴν ὁρθόδοξον παράδοσιν, ἡμεῖς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει, κἂν τε γένηται, θὰ δεχθῶμεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὡς Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Σύνοδον, διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον συνείδησιν ἡμῶν.

Ἐκεῖνο ὅπερ δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν εἶναι νὰ συνάψωμεν προσωρινῶς μίαν ἀναχωρὴν μετὰ τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας καὶ νὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν Θερησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων χωρὶς νὰ ἔχωμεν οἰανδήποτε ἐξάρτησιν ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Συνόδου μέχρι τῆς ὁριστικῆς καὶ ἐγκύρου λύσεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ὑπὸ μίας Πανορθοδόξου Συνόδου.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

κ. α. α.

Ὁ Πρόεδρος ταύτης

Ὁ Πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ